

Der blev stille nogen Tid. Ingen af dem talte. Endelig begyndte Tækkemanden:

„Kan De huske, Pastor Gaardbo, hvad De sagde til mig den Aften i Sommer, da Jægermesteren blev valgt? Vi vil ikke tabe Modet, sagde De. Næste Gang skaffer vi Herrens Sag Oprejsning. Saa aftvætter vi Skammen, sagde De. — Der var vist ingen af os, der tænkte paa, at „næste Gang“ skulde komme saa brat. Men saadan har det nu været Vorherres Vilje.“

„Amen!“ lød det fra hans hidtil murtavse Ledsager, en ældre Mand med et skummelt Ansigt.

Præsten nikkede tavs.

De talte derefter om Udsigterne for det nye Valg. Tækkemanden følte sig overbevist om, at det skulde lykkes dem at tage Kresen denne Gang. Kirkens Venneskare var vokset stærkt de sidste Maaneder paa Grund af Enslevs Udæskninger, og den Skam, som Jægermesteren nu havde kastet over sine Vælgere, vilde sikkert ogsaa aabne Øjnene paa mange, som endnu om Sommeren havde fulgt det gamle Banner.

Der blev truffet den Aftale, at der hurtigst muligt skulde indvarsles til et Møde af Vennekresens Tillidsmænd, og Tækkemanden og hans Ledsager brød derefter op for straks at bringe den store Nyhed videre ud i Menigheden.

Da Pastor Gaardbo havde fulgt sine Gæster ud og var kommen tilbage, blev han staaende ved Siden af Pulten med et bevæget og henrevet Udtryk. Langt stærkere, end han havde ladet sig mærke dermed overfor Vennerne, var han oplødet af Udsigten til at komme ud i Ildlinjen, hvor Kristus og hans Fjender nu skulde mødes til den afgørende Kamp.

Efter sin Kærestes Død havde han i lang Tid haft en Sky for den store Offenligheds ti tusinde Øjne. Han havde her i sin Præstegaard dannet sig sin egen stille Verden langt fra meget af det, der tidligere optog ham, en Savnets Verden ganske vist, men opfyldt af lykkelige Minder, der befolkede Tomheden. Men siden Sommeren med dens Kærlighedsskuffelse og Valgnederlag havde hans Sind været i Gæring.

... Han rejste Hovedet. Han havde hørt et fjernt Automobil-